

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 16. 6. 2021 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Cihláře a soudců JUDr. Petry Benešové a JUDr. Kateřiny Radkovské, odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9 a odvolání obžalovaných M. K., narozeného xxx ve Xxx, B. G., narozeného xxx v Xxx a Ing. S. T., narozené xxx ve Xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 15. 12 2020, sp. zn. 43 T 41/2020, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm.e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje ve výrocích o trestu uložených obžalovanému K. a G. a při nezměněných výrocích o vině a náhradě škody se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný M. K. se odsuzuje podle § 222 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 4 / čtyř / roků.

Podle § 56 odst. 2 písm.a) tr. zákoníku se pro účely výkonu tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodních korporací všeho druhu ve výměře 10 / deseti / let.

Obžalovaný B. G. se odsuzuje podle § 222 odst. 4, 43 odst. 2 tr. zákoníku za tento zločin a za sbíhající se zločin poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm.b) , odst. 4 písm.a) tr. zákoníku, pro který byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 22.6.2018, sp.zn. 1T 37/2017, který nabyl právní moci dne 14.12.2018 ve spojení s unesením Krajského soudu Hradci Králové ze dne 4.12.2018, sp.zn. 11To 338/2018 k souhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 3 / tří / roků.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Vacková

Podle § 56 odst. 2 písm.a) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodních korporací všeho druhu ve výměře 10 / deseti /let.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se ruší výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 22.6.2018, sp.zn. 1T 37/2017, který nabyl právní moci dne 4.12.2018 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4.12.2018 sp.zn. 11To 338/2018, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 256 tr. řádu se zamítají odvolání obžalovaných K., G., obžalované T. a státního zástupce ohledně obžalované T..

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byli obžalovaný **M. K.** uznán vinným zločinem poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, obžalovaný **B. G.** uznán vinným zločinem poškození věřitele dle § 222 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku a obžalovaná **Ing. S. T.** uznána vinnou zločinem poškození věřitele dle § 222 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. Toto jednání spáchali tím, že v období od 12.09.2013 do 25.02.2014 M. K. jako jednatel společnosti Nxx sxx Gxx, s.r.o., vědom si splatných a neuhrazených závazků této společnosti vůči věřitelům, vzniklých z důvodu nezaplacení splatných faktur za koupené zboží a poskytnuté služby, a vědom si toho, že se společnost Nxx sxx Gxx, s.r.o. nacházela ve stavu úpadku z důvodu předlužení, s úmyslem vyvést ze společnosti zbývající majetek, který by jinak mohl sloužit k uspokojení jejích věřitelů, sám, případně prostřednictvím Ing. S. T., která jako externí účetní společnosti Nxx sxx Gxx, s.r.o., IČO: xxx, si byla vědoma ekonomické situace této společnosti, tedy že se nachází ve stavu úpadku z důvodu předlužení, ukládal L. K., fakturantce společnosti, převést finanční prostředky z účtu společnosti Nxx sxx Gxx, s.r.o. č. xxx/0800 a účtu č. xxx/5500 na účet společnosti Rxx Cxx, spol. s r.o. č. xxx/0600, kdy takto konkrétně převedl platby blíže specifikované ve výrokové části napadeného rozsudku a uskutečnil tak zcizovací úkony spočívající v převodu finančních prostředků v celkové výši 65.008.759 Kč z majetku obchodní společnosti Nxx sxx Gxx s.r.o., kdy následně Ing. S. T. v období od 25. 10. 2013 do 19. 5. 2014 zaslala B. G., jednatelem společnosti Rxx Cxx, spol. s r.o., prostřednictvím svého soukromého e-mailu xxx pokyny, na jaký účet společnosti Nxx sxx Pxx, s.r.o., IČO: xxx a v jaké výši má přeposlané finanční prostředky vložit, kdy jako variabilní symboly mimo jiné uvedla společnosti Lxx, s.r.o. a Kxx Sxx, s.r.o., přestože jako účetní společnosti Nxx sxx Gxx, s.r.o., Nxx sxx Pxx, s.r.o. i Lxx, s.r.o. věděla, že tyto peněžní transakce nemají žádné reálné ekonomické opodstatnění, kdy poté B. G., pod falešnou záminkou zprostředkování inkasních služeb, ačkoliv věděl, že o takové služby se svou povahou nejedná, takto převedené prostředky za úplatu ve výši 1 % z uskutečněných transakcí, v období od 12.09.2013 do 19.05.2014 sám, případně prostřednictvím svého syna M. G., na základě pokynů zaslanych od S. T., vybral z účtů společnosti Rxx Cxx, spol. s r.o. v hotovosti a následně je vložil na účty č. xxx/0800 a č. xxx/0300, patřící společnosti Nxx sxx Pxx, s.r.o., IČO: xxx, jejímž jediným jednatelem byl v té době M. K., kdy do poznámky k úhradě uvedl jako důvod

platby názvy společností Lxx, s.r.o., a Kxx Sxx, s.r.o., a takto postupovali, ačkoliv všichni věděli, že těmto platbám neodpovídá žádné reálné protiplnění, kdy společnosti Lxx, s.r.o., IČO: xxx, se sídlem xxx, xxx, Slovenská republika, a Kxx Sxx, s.r.o., IČO: xxx, se sídlem xxx, xxx, Slovenská republika, v rozhodné době nevykonávaly žádnou ekonomickou činnost, neposkytovaly žádné plnění ani společnosti Nxx sxx Pxx, s.r.o. ani společnosti Nxx sxx Gxx, s.r.o., kdy jimi vystavené účetní doklady byly pouze fiktivní, a skutečným účelem těchto transakcí je zmařit uspokojení věřitelů společnosti Nxx sxx Gxx, s.r.o., kteří posléze přihlásili své pohledávky v insolvenčním řízení společnosti Nxx sxx Gxx, s.r.o. tak, jak jsou blíže popsány ve výrokové části napadeného rozsudku, a způsobili tak škodu v celkové výši 26.647.904 Kč.

2. Za toto jednání byl obžalovaný **M. K.** odsouzen podle § 222 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 36 /třiceti šesti/ měsíců, jehož výkon byl obžalovanému podle § 84, § 81 odst. 1, § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 60 /šedesáti/ měsíců za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným. Podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost, aby během zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložena trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodních korporací všeho druhu ve výměře 10 /deseti/ let.
3. Obžalovaný **B. G.** byl odsouzen podle § 222 odst. 4, § 43 odst. 2 tr. zákoníku za toto jednání a za sbíhající se zločin poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. b), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, pro který byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 22.06.2018, sp. zn. 1 T 37/2017, který nabyl právní moci dnem 04.12.2018 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 04.12.2018, sp. zn. 11 To 338/2018, k souhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 36 /třiceti šesti/ měsíců. Podle § 84, § 81 odst. 1, § 85 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému výkon uloženého trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 60 /šedesáti/ měsíců za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným. Podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost, aby během zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložena trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodních korporací všeho druhu ve výměře 10 /deseti/ let. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 22.06.2018, sp. zn. 1 T 37/2017, který nabyl právní moci dnem 04.12.2018 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 04.12.2018, sp. zn. 11 To 338/2018, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.
4. Obžalovaná **Ing. S. T.** byla za toto jednání odsouzena podle § 222 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 36 /třiceti šesti/ měsíců, přičemž výkon tohoto trestu byl podle § 84, § 81 odst. 1, § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 48/čtyřiceti osmi/ měsíců za současného vyslovení dohledu nad obžalovanou. Podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku byla obžalované uložena přiměřená povinnost, aby během zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobil.
5. Podle § 228 odst. 1 tr.ř. za použití § 2915 odst. 1 obč. zákoníku byla dále obžalovaným uložena povinnost společně a nerozdílně nahradit poškozeným způsobenou škodu tak, jak jsou poškození a jednotlivé výše způsobených škod blíže specifikovány ve výrokové části napadeného rozsudku. Podle § 229 odst. 1 tr.ř. byla společnost AUTOPARTS s.r.o., IČ: 26721848, se sídlem Na Domovině 651, Praha 4 s uplatněným nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech

občanskoprávních. Podle § 229 odst. 2 tr.ř. byli se zbytkem uplatněných nároků na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních poškození ACI-AUTO COMPONENTS INTERNATIONAL, s.r.o., LUBSTAR, a.s, HOOK CZ s.r.o., IZIS spol. s r.o., AGBA, v.o.s., Profitrading s.r.o., ELIT CZ, spol. s r.o., Druchema, družstvo pro chemickou výrobu a služby, SILVERTAB s.r.o., AMI MORAVA s.r.o., České Radiokomunikace a.s., "INTER-TEAM" SPOLKA Z OGRANICZONA ODPOWIEDZIALNOSCIA, MEWA Textil-Service s.r.o., Abakus Sp. z o.o., P. P., kteří jsou blíže specifikováni ve výrokové části napadeného rozsudku.

6. Proti předmětnému rozsudku podal odvolání státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9 a všichni obžalovaní.
7. **Státní zástupce** podal odvolání do výroku o trestu, a to v neprospěch obžalovaných M. K., B. G. a Ing. S. T.. Odvolání do výroku o trestu v neprospěch obžalovaného K. a obžalovaného G. státní zástupce odůvodňuje tím, že se dle jeho názoru vzhledem k povaze a závažnosti činu a osobě obžalovaných jedná o tresty nepřiměřeně mírné, jejichž uložení neodpovídá ust. § 38 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku a rovněž ust. § 39 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž je toho názoru, že z hlediska individuální prevence uložené tresty zcela selhávají. Obžalovaný G. způsobil spáchaným trestným činem škodu trojnásobně přesahující hranici škody velkého rozsahu dle ust. § 138 odst. 1 tr. zákoníku. Za situace, kdy tedy obžalovaný jednak trestným činem způsobil takovouto výši škody, která je již fakticky nenahraditelná a zároveň získal svým protiprávním jednáním tak vysoký majetkový prospěch, není v žádném případě na místě, aby mu byl ukládán trest na samotné spodní hranici zákonné trestní sazby dle ust. § 222 odst. 4 tr. zákoníku a to ještě jako trest podmíněně odložený. Nad to uložení tohoto trestu nalézací soud neodůvodnil a s argumentací nalézacího soudu o tom, že by nepodmíněný trest uložený obžalovanému měl jakýkoliv vliv na náhradu škody poškozeným věřitelům, se státní zástupce neztotožňuje. Obžalovanému G. byl za projednávaný trestný čin ukládán souhrnný trest za souběžnou totožnou trestnou činnost, za kterou mu byl rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové, sp. zn. sp. zn. 1 T 37/2017 uložen trest odnětí svobody ve výměře 3 let, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 54 měsíců. Napadeným rozsudkem byla tedy obžalovanému pouze navýšena o šest měsíců zkušební doba a byl nad ním vysloven dohled, přičemž takový trest dle státního zástupce nereflektuje závažnost projednávané věci, resp. obou věcí spáchaných v souběhu. V případě obžalovaného G. tedy nelze, než ukládat nepodmíněný trest odnětí svobody i když v nižší výměře než u obžalovaného K.. Pokud jde o trest uložený obžalovanému K., uvádí státní zástupce, že obžalovaný se k trestné činnosti nedoznal, neprojevil nad jejím spácháním lítost a neučinil žádné kroky k tomu, aby její následky pro poškozené alespoň zmírnil, přičemž polehčující okolnost shledává v tom, že obžalovaný byl doposud osobou bezúhonnou a předmětné trestní řízení trvalo delší dobu, avšak toto dle státního zástupce neodůvodňuje uložení takto mírného trestu, neboť při uložení tohoto trestu zcela selhává výchovná funkce trestního řízení. K dosažení toho, aby si obžalovaný ze své trestné činnosti vzal náležité poučení a stejně tak, aby od takové trestné činnosti byly odrazovány i další osoby, je jednoznačně nezbytné ukládat obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody. Odvolání do výroku o trestu v neprospěch obžalované Ing. T. odůvodňuje státní zástupce tím, že nesouhlasí s tím, že obžalované nebyl soudem uložen také trest zákazu činnosti v podobě zákazu výkonu vedení účetnictví. Účastenství obžalované na projednávané trestné činnosti spočívalo nejen v určování bankovních účtů, na které měly být finanční prostředky vyváděny z obch. spol. Nxx sxx Gxx s.r.o. zasílány, ale rovněž v podílení se na zakrývání této trestné činnosti právě tvorbou fiktivních účetních dokladů, které i pokud by obžalovaná sama nevytvořila, byla si, coby účetní obch. spol. Nxx sxx Pxx, s.r.o., Nxx sxx Gxx s.r.o. a Lxx, s.r.o. jednoznačně vědoma toho, že jim neodpovídalo žádné reálné ekonomické opodstatnění a tyto přesto zahrnula do účetnictví těchto společností. Z provedeného dokazování tak, dle názoru státního zástupce, nelze, nežli dojít k závěru, že obžalovaná se úmyslně trestné činnosti dopustila přímo při výkonu vedení účetnictví, přičemž zákaz takové činnosti na dobu 8 let je tak zcela na místě. Státní zástupce navrhuje, aby

Městský soud v Praze, jako soud odvolací, napadený výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9, z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu, zrušil a ve smyslu ust. § 259 odst. 3 tr. řádu ve věci sám rozhodl tak, že obžalovanému M. K. uloží trest odnětí svobody ve výměře 4 – 5 let a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodních korporací všeho druhu, stejně jako výkonu takové funkce na základě plné moci na dobu 10 let, obžalovanému B. G., za současného zrušení výroku o trestu rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové, sp. zn. 1 T 37/2017, uloží souhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 – 4 let a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodních korporací všeho druhu, stejně jako výkonu takové funkce na základě plné moci na dobu 10 let, a obžalované Ing. S. T. trest odnětí svobody ve výměře 3 let podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 48 měsíců za současného vyslovení dohledu nad obžalovanou a dále trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu vedení účetní evidence obchodních společností a družstev na dobu 8 let.

8. **Obžalovaný B. G.** své odvolání zdůvodňuje tím, že napadený rozsudek dle něj vychází ze špatně zjištěného skutkového stavu, neboť se nalézací soud dostatečně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro vydání rozhodnutí. V rámci dokazování dle jeho názoru nebylo prokázáno, že by se obžalovaný G. měl dopustit jakékoliv trestné činnosti, avšak bylo prokázáno, že se na žádné trestné činnosti nijak nepodílel, a to ani formou pomoci, neboť jeho činnost byla pouze inkasní, se smluvně stanovenou odměnou, kterou řádně danil, tedy jeho podílení se na trestné činnosti je v přímém rozporu s jednáním obžalovaného, který svou činnost nikterak nezastíral. Obžalovaný tak pouze vykonával činnost, kterou si objednala společnost Nxx sxx Gxx, s.r.o. a nebylo jeho povinností zjišťovat ekonomické opodstatnění předmětných transakcí. Z provedeného dokazování dále vyplývá, že mělo dojít k vyvedení částky ve výši cca 65 milionů korun, avšak škoda měla být způsobena ve výši 27 milionů korun, dle obžalovaného je tedy zcela nepochopitelné, proč došlo k tak velkému převodu prostředků, když by dle všeho mělo k trestné činnosti obžalovaných stačit vyvedení pouze 27 milionů korun. Také znalecký posudek, o nějž se napadený rozsudek opírá, je dle obžalovaného zpochybněn tím, že znalkyně neměla k dispozici účetnictví společnost Nxx sxx Gxx, s.r.o. Dále obžalovaný K. uvedl, že peníze Nxx sxx Pxx s.r.o. byly převedeny zpět do společnosti Nxx sxx Gxx, s.r.o., což by dle obžalovaného G. mohlo potvrzovat, že nebyl problém s likviditou společnosti Nxx sxx Gxx, s.r.o., avšak převedené prostředky mohly sloužit ke zvyšování likvidity jiných společností ovládaných stejnou osobou, tedy obžalovaným K.. Problémy s úhradou závazků pak tedy nezpůsobily předmětné převody finančních prostředků, ale až následné zastavení faktoringu, či neoprávněné fakturace, které jsou uvedeny v bodě 58 napadeného rozsudku. Také má za to, že soud I. stupně se dostatečně nevypořádal s námitkami obžalovaného k osobě paní H., kterou obžalovaný zmínil u prvního podání vysvětlení na policii, kdy nebyl o obsahu výsledku dostatečně poučen. Taktéž nesouhlasí s právní kvalifikací jednání a má za to, že nalézací soud pochybil, když při rozhodování o náhradě škody nepřihlédl k tomu, že obžalovaný G. na náhradě škody již uhradil částku 680 000 Kč, tedy soud I. stupně neměl rozhodnout tak, že obžalovaný je povinen nahradit škodu společně a nerozdílně, ale měl rozhodnout tak, že obžalovaný uhradí škodu pouze podle své účasti na škodlivém následku. Navrhuje tedy Městskému soudu v Praze, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.
9. **Obžalovaný M. K.** své odvolání odůvodňuje tím, že rozsudek má vady, je nejasný a neúplný, pokud jde o skutková zjištění a vznikají pochybnosti o správnosti skutkových zjištění. Bod 79 napadeného rozsudku tvrdí, že tvrzení obžalovaného, je pak vyvráceno rovněž výpověďmi svědků M. K. a Pavla Podroužky, avšak obžalovaný má za to, že svědecké výpovědi se shodují v tom, že ukončení působení obžalovaného ve společnosti Nxx sxx Gxx, s.r.o. datují na jaře či v létě 2014, nikoliv na podzim. Obžalovaný také nevěděl o skrytém toku financí v společnostech Nxx sxx Gxx, s.r.o. (dále též NGS), Nxx sxx Pxx s.r.o. (dále též NSP) a Lxx Sxx Gxx SE (dále též LSG), a míní, že převody mohly mít za cíl zdánlivě zvýšení obrátu společnosti LSG Obžalovaný má za to že je

obětí komplotu, jehož cílem bylo vytunelování společnosti Nxx sxx Gxx, s.r.o. a karuselové obchody s DPH, k čemuž bylo potřeba zmocnit se vysokoobratových společností. Nálezací soud se dle názoru obžalovaného náležitě nevypořádal s tím, že hlavní účetní všech dotčených společností byla obž. T. a konečným „beneficientem“ výhod velice pravděpodobně společnost LSG v rozhodné době ovládaná skupinou kolem obž. T. a jejího bývalého manžela Ing. T. a také s obhajobou obžalovaného ohledně výše popsaného skrytého koloběhu financí, o kterém obžalovaný nevěděl. Taktéž nebyla prokázána reálná dispozice obžalovaného s ukrytým majetkem. Jako jednatel spol. NSG obž. K. odpovídal za vedení účetních podkladů, ale nebyl schopen je kapacitně pojmout, a tak aby obž. dostal svým povinnostem řádného hospodáře, měl najatou jako hlavní účetní Ing. T., která zadávala příkazy k platbám a měla pod sebou celé účetní oddělení, přičemž její práce byla dále kontrolována auditorem, a to na měsíční bázi a došlo dokonce i ke kontrole ze strany finančního úřadu, která neshledala žádná závažná pochybení. Z tohoto důvodu měl obž. K. v rámci účetního oddělení vedeného Ing. T. plnou důvěru a obžalovaný má tak za jednoznačně prokazané, že vynaložil potřebnou péči řádného hospodáře. Soud I. stupně se taktéž nevypořádal s obhajobou obžalovaného ohledně převedení spol. NSG na osobu S. R.. Nálezací soud se také dle jeho názoru nikterak nevypořádal s jeho obhajobou ohledně motivace jeho osobního přistoupení k dluhu spol. NSG, a to jak ze strany dalších společností, které obž. K. ovládal, NSP a LSG v době, kdy si ještě myslel, že je jeho a i ručení a osobní avalování směnek za tyto společnosti ze strany obž. K. a jeho dcery A. K.. Realitě také dle jeho názoru neodpovídá závěr nalézacího osudu o tom, že obž. K. vyvedl prostředky z krachujícího podniku a také se nelze spokojit s konstatováním, že prostředky byly ze společnosti NSG vyvedeny společností NSP, aniž by se dále zjistilo, kdo byl konečným beneficentem takto vyvedených finančních prostředků, kterým obžalovaný K. nebyl. Soud I. stupně dále ze znaleckého posudku dovozuje, že společnost NSG byla již v letech 2012 a 2013 v úpadku ve formě předlužení, avšak tomuto znaleckému posudku obžalovaný vytýká, že znalec neměl k dispozici účetnictví společnosti, tudíž závěry předmětného znaleckého posudku nemohou být hodnověrné a věrně postihující reálný obraz účetního stavu společnosti NSG. Navrhuje tedy Městskému soudu v Praze, aby napadený rozsudek zrušil a po doplnění dokazování podle § 259 odst. 3 tr. řádu sám rozhodl rozsudkem tak, že obžalovaného M. K. obžaloby v celém rozsahu zprostí, nebo aby věc vrátil soudu prvního stupně.

10. **Obžalovaná Ing. S. T.** své odvolání zdůvodnila tím, že zásadně nesouhlasí se závěry nalézacího soudu, který řadu důkazů interpretoval nepřesně či neúplně. Prvně uvádí výpověď obžalovaného K., která je dle názoru obžalované nevěrohodná, neboť obžalovaný K. svou výpověď několikrát změnil, doplňoval a upřesňoval a také potvrdil, že Ing. T. nebyla jedinou zaměstnankyní účetního oddělení. Obžalovaný K. ve své výpovědi nebyl schopen objasnit, zda byla obžalovaná Ing. T. zaměstnancem společností, či zda pro ně pracovala na základě jiné smlouvy, jaká byla náplň práce obžalované, taktéž obžalovaná tvrdí, že neexistuje žádná definice náplně práce hlavní účetní, jak jí popisuje obžalovaný K., ani není definováno, čím se tato pozice svou náplní liší od práce běžné účetní. Ze zprávy Pražské správy sociálního zabezpečení nad to podle ní plyne, že nikdy nebyla zaměstnancem žádné z prověřovaných společností a úvahy obžalovaného K. o tom, že obžalovaná byla zaměstnána v nějaké z předmětných společností, jsou tak nepravdivé. Nad to měla obžalovaná v letech 2009 – 2011 pozastaveno živnostenské oprávnění, tedy i tvrzení obžalovaného K. o tom, že obžalovaná pro něj pracovala cca již od roku 2009, není pravdivé. Pravdivý je údaj, že pro společnost NSG začala obžalovaná pracovat v roce 2012 na základě mandátní smlouvy, avšak tuto není schopna doložit, neboť jí všechny listiny, dokumenty a výpočetní technika, byly zajištěny orgány činnými v trestním řízení. Od září 2012 pak obžalovaná vykonávala práci pro spol. NSG a NSP prostřednictvím své společnosti Sxx Exx Sxx s.r.o. na základě mandátní smlouvy, přičemž náplň práce nebylo řízení a kontrola podřízených zaměstnanců, ani o vystavování a přijímání faktur, kontrolu jejich faktického splnění, provádění plateb a podobně, nýbrž pouze zpracování měsíčního příznání DPH a zpracování příznání k dani z příjmů a poradenství v oblasti ekonomické, organizační a účetní. Předmětné společnosti měly i další účetní, neboť rozsah práce byl takový, že

by to jedna osoba nebyla schopna zvládnout. Nálezací soud se nezabýval pravdivostí výpovědi obžalovaného K. a tím, jakou činnost obžalovaná skutečně vyvíjela. Obžalovaný K. dále tvrdil, že obžalovanou znal pod jejím jménem za svobodna, tedy jako D., avšak toto dle obžalované vyvrací i samotné výše jmenované mandátní smlouvy, kde je obžalovaná uvedena pod jménem T.. Výpověď obžalovaného K. tak v žádném případě dle názoru obžalované nemůže prokazovat její vinu, navíc je řadou jiných důkazů vyvrácena, což ale nálezací soud nesprávně nevzal v úvahu. Taktéž výpovědi obžalovaného G. není dle jejího názoru prokazována její vina, když je naopak patrné, že výpovědi obž. G. je potvrzována pravdivost a správnost výpovědi samotné obžalované. Ani z výpovědi svědkyně K. nevyplývá vina obžalované, když její výpověď v podstatě odpovídá výpovědi obžalované, a nevyplývá z ní, že by svědkyně K. uvedla, že ji obžalovaná jakožto hlavní účetní zadávala pokyny, přičemž kontrolovala veškeré účetní náležitosti. Výpověď svědkyně K. má za rozporuplnou, tendenční a neobjektivní, bez vypovídající hodnoty ve vztahu k obžalované, snažící se podpořit výpověď obžalovaného K., který je jejím nevlastním otcem. Svědkyně K. se navíc otázkami spojenými s účetnictvím vůbec nezabývala a už vůbec ne v rozhodné době, ve které měla trestná činnost probíhat. Taktéž z výpovědi svědkyně H. nevyplývá vina obžalované, když tato svědkyně v předmětné společnosti ani v rozhodné době, kdy mělo dojít k páčání trestného činu, nepracovala. Výpověď svědkyně H. ve své podstatě odpovídá obsahově výpovědi obžalované, a rozhodně z této výpovědi nevyplývá, že by obžalovaná měla být hlavní účetní, měla by zadávat pokyny a kontrolovat veškeré účetní náležitosti. Taktéž se dle obžalované v trestním spise nenachází žádný záznam o podání vysvětlení osoby P. S., tedy tento nemohl být u hlavního líčení přečten, avšak nachází se tam záznam o podání vysvětlení osoby P. S., avšak ani z tohoto dle obžalované nevyplývá nic, co by prokazovalo její vinu, vyplývá z něj však to, že paní S. o obžalované nic nevěděla a nebyla se schopna vyjádřit k její práci. Z tohoto tedy jednoznačně nelze vyvodit vinu obžalované. Taktéž hodnocení emailové komunikace mezi obž. T. a obž. G. považuje obžalovaná za ryze spekulativní, neodpovídající realitě a logickým souvislostem a rozpornou s ostatními důkazy. I ze zprávy auditora vyplývá dle obžalované, že účetní doklady, výkazy a další vysvětlení poskytla obžalovaná jako hlavní účetní společnosti, avšak dle obžalované tento důkaz neprokazuje nijak její vinu a nelze z něj vyvodit závěry, které učinil nálezací soud. Zpráva auditora je pouze potvrzením o tom, že obžalovaná svou práci vykonávala řádně a správně a auditor z účetního hlediska nenašel žádné problémy či nesprávnosti. Obžalovaná dále uvádí, že jí nebyl znám stav společnosti Lxx s.r.o., nikdy se v této společnosti neangažovala, nebyla účetní této společnosti a osobu L. N. nezná. Koncept trestního oznámení nemohl L. N. sepsat, neboť je právní laik a údaje v tomto oznámení jsou v rozporu s jeho znalostmi o obžalované. Nelze také v žádném případě dovodit, že by obžalovaná znala stav společnosti Kxx Sxx s.r.o. a je zjevné, že se jedná o účelově podjatý výklad plné moci pro zmocněnce Ing. T. od zmocnitele společnosti Kxx Sxx s.r.o. Taktéž znalecký posudek znalkyně Ing. Evy Klapuchové má dle obžalované limitovanou vypovídající hodnotu, když znalkyně při zpracování neměla k dispozici účetnictví předmětné společnosti. Úvahu nálezacího soudu o tom, že si obžalovaná musela být vědoma toho, že při převádění prostředků mezi společnostmi NSG a Rxx Cxx s.r.o. nedocházelo k jakémukoliv protiplnění, považuje obžalovaná za nesprávnou, vypovídající o naprostém nepochopení dané problematiky ze strany soudu. Společnost Rxx Cxx s.r.o. vystavovala společnosti NSG faktury za řádně odvedenou činnost na základě příkazní smlouvy, příjmy z odměn společnost řádně zdanila, jak ve svém výslechu potvrdil i obžalovaný G.. Stejně tak existovaly i faktury společnosti NSP na společnost Lxx s.r.o. a Kxx Sxx s.r.o. za dodávky zboží, které byly proplaceny, což ve své výpovědi potvrzuje i svědkyně K.. Pro absenci účetnictví předmětných společností však nelze prokázat řadu skutečností, které jsou však z účetního pohledu logické a snadno vysvětlitelné. Obžalovaná však tvrdí, že neměla přístup na žádný z účtů předmětných společností. Velmi zásadní pochybení spatřuje obžalovaná v tom, že mělo dojít k vvyvedení prostředků ve výši cca 65 milionů korun, avšak škoda měla být způsobena ve výši cca 27 milionů korun, což podle obžalované nedává žádný smysl a obžalovaná nad to nijak nerozhodovala o tom, co bude zapláceno, jak vyplývá i ze svědeckých výpovědí. Další podstatnou vadu řízení spatřuje obžalovaná v tom, že se nikdo

nezabýval a neanalyzoval účty předmětných společností a případně dalšími účty dalších společností obžalovaného K.. Taktéž chybí kompletní účetnictví společnosti NSG, Lxx s.r.o a Kxx Sxx s.r.o., s čímž se soud nijak nevypořádal a dále nezjišťoval, kdo zapříčinil ztrátu těchto účetnictví, avšak s touto ztrátou nemá obžalovaná nic společného. Taktéž soud nijak nevyřešil motiv obžalované, když nebylo prokázáno, že by se obžalovaná daným skutkem obohatila. Obžalovaná tedy tvrdí, že o její vině panují důvodné pochybnosti, nebyla naplněna ani objektivní, ani subjektivní stránka trestného činu, neboť obžalovaná vědomě nikomu nepomáhala s cílem poškodit věřitele, ve společnosti Lxx s.r.o. nad to ani nevykonávala účetní činnost. Také trestní řízení bylo zahájeno již v roce 2014, přesto trestní stíhání policejní orgán zahájil až v roce 2019, veškeré návrhy na doplnění dokazování byly poté zamítnuty jako nadbytečné a obžalované tak bylo prakticky znemožněno účastnit se přípravného řízení. Taktéž tato délka a průtahy přípravného řízení nejsou nijak zdůvodněny. Tyto nedostatky mohly být taktéž použity v neprospěch obžalované, která je však nezpůsobilá. Taktéž nesouhlasí s tvrzením soudu I. stupně o tom, že se jí měl pokusit kontaktovat insolvenční správce, neboť si nic takového nepamatuje a kromě SMS se tedy měl dle obžalované pokusit insolvenční správce i o jiný kontakt, například formou dopisu. Dle obžalované byl tedy nalézacím soudem chybně zjištěn skutkový stav věci, důkazy, o které se soud I. stupně opírá při hodnocení viny obžalované, její viny neprokazují, soud I. stupně rozhodl v rozporu se zásadou in dubio pro reo, důkazy hodnotil v neprospěch obžalované, nehodnotil je v souhrnu s ostatními důkazy a nevypořádal se dostatečně se skutečnostmi vzbuzujícími pochybnosti o vině obžalované. Taktéž obžalovaná popírá, že by svým jednáním měla komukoliv způsobit škodu a dle jejího názoru nároky na náhradu škody nejsou prokázány. Navrhuje tedy Městskému soudu v Praze, aby napadený rozsudek zrušil a sám ve věci rozhodl, nebo aby věc vrátil nalézacímu soudu k učinění nového rozhodnutí.

11. Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které vydání napadeného výroku předcházelo, přihlížeje přitom k vadám, které odvoláním vytýkány byly a k vadám, které vytýkány nebyly, přihlížel pouze potud, pokud by měly vliv na správnost výroku, který napaden byl a dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce je částečně důvodné a odvolání obžalovaných důvodná nejsou.
12. Po přezkoumání věci dospěl odvolací soud k závěru, že soud I. stupně provedl řízení s respektováním všech práv obžalovaných. Taktéž dokazování provedl soud I. stupně v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí, důkazy hodnotil v souladu s § 2 odst. 6 tr. řádu jednotlivě i v jejich souladu, pečlivě uvážil a dostatečně hodnotil jednotlivé okolnosti případu a taktéž respektoval zásadu uvedenou v § 2 odst. 5 tr. řádu a provedl dostatek důkazů ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a skutková zjištění, k nimž dospěl, jsou úplná a neskýtají žádných pochybností o své správnosti. Správná je i uvedená právní kvalifikace. Odůvodnění napadeného rozsudku je taktéž velmi podrobné a odvolací soud se s ním v plném rozsahu ztotožňuje a jako na zcela správné na něj odkazuje.
13. K námitkám **obžalovaného M. K.** je nutné uvést, že tyto námitky jsou veskrze pouhým opakováním argumentů obhajoby, tak jak již byla uplatněna před soudem I. stupně. Nalézací soud se s touto obhajobou plně vypořádal a odvolací soud se s jeho argumentací plně ztotožňuje a plně na ni odkazuje. Dle odvolacího soudu soud I. stupně při hodnocení důkazů respektoval zásadu volného hodnocení důkazů, když hodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu tak, jak požaduje § 2 odst. 6 tr. řádu. Soud I. stupně taktéž své rozhodnutí dostatečně jasně a logicky odůvodnil, odvolací soud v něm tedy neshledal vady. Nalézací soud taktéž provedl dostatek důkazů potřebných pro učinění svého rozhodnutí a ani odvolací soud neshledal nutnost dalšího doplnění dokazování. Z provedení dokazování zcela jasně vyplynulo, že obžalovaný K. o převodech peněžních

prostředků věděl (neboť byl osobou, která měla na starosti finanční stránku společnosti, jak vyplynulo také z výpovědi obžalované Ing. T. a svědkyně K.), tedy musel vědět i o jím v odvolání uváděném skrytém toku financí, neboť to byl právě on, kdo měl přístupy na účty předmětných společností a kdo mohl rozhodnout o autorizaci plateb, a věděl taktéž o existujících pohledávkách (jak vyplynulo například z uznání dluhu, která obžalovaný K. podepsal věřitelům Raiffeisenbank a.s., Auto Components International s.r.o. a Inter – Team spolka z organizocna ocpowiedzialnoscia) a o jejich splatnosti. Odvolací soud se ztotožnil i s argumentací soudu nalézacího ohledně následného převodu společnosti Nxx sxx Gxx s.r.o. na osobu pana R. ve chvíli, kdy byl veškerý majetek společnosti již vyveden, a po kterém již žádné sporné převody peněžních prostředků učiněny nebyly. Ani odvolací soud tedy neshledal pochybnosti o správnosti závěrů soudu I. stupně týkajících se zavinění obžalovaného K., když z provedeného dokazování zcela jasně vyplynula existence a splatnost pohledávek společnosti NSG, přičemž obžalovaný K., jako jednatel předmětné společnosti, vyvedl veškeré zbývající peněžní prostředky společnosti na jiné účty, přičemž tedy následně předmětná společnost nemohla být schopna dostát svým závazkům vůči svým věřitelům a tito se posléze nebyli schopni domoci úhrady svých pohledávek. Odvolací soud se tak zcela ztotožnil i se zvolenou právní kvalifikací jednání obžalovaného K., když stejně jako soud nalézací dospěl k názoru, že v daném případě došlo ze strany obžalovaného K. k naplnění všech znaků trestného činu poškození věřitele dle § 222 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku. Nad to odvolací soud konstatuje, že k naplnění základní skutkové podstaty tohoto trestného činu, uvedené v § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, postačuje faktické zničení, poškození, zatajení, zcizení, učinění neupotřebitelnou či odstranění byť i jen části dlužníkovu majetku, následkem čehož dojde byť i jen částečně, ke zmaření uspokojení věřitele tohoto dlužníka, avšak není zapotřebí zjištění toho, kdo je v případě odstranění majetku dlužníka konečným beneficentem této v tomto případě finanční operace, a zda je jím obžalovaný. Ani této odvolací námitce tedy Městský soud v Praze nemohl přisvědčit, když trestný čin byl obžalovaným spáchán již odstraněním majetku společnosti Nxx sxx Gxx s.r.o. bez ohledu na to, kdo byl konečným beneficentem, či zda byla prokázána reálná dispozice obžalovaného s ukrytým majetkem. Odvolání obžalovaného K. tedy odvolací soud neshledal důvodným, a jako takové je podle § 256 tr. řádu zamítl.

14. Ani odvolací námitky **obžalovaného B. G.** nebyly odvolacím soudem shledány jako důvodné. Předně je třeba konstatovat, že tyto námitky jsou také veskrze pouhým opakováním argumentů obhajoby, tak jak již byla uplatněna před soudem I. stupně. Nalézací soud se s touto obhajobou plně vypořádal a odvolací soud se s jeho argumentací plně ztotožňuje a plně na ni odkazuje. Dle odvolacího soudu soud I. stupně při hodnocení důkazů respektoval zásadu volného hodnocení důkazů, když hodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu tak, jak požaduje § 2 odst. 6 tr. řádu. Soud I. stupně taktéž své rozhodnutí dostatečně jasně a logicky odůvodnil, odvolací soud v něm tedy neshledal vady. Odvolací soud taktéž nemá pochybnosti o správnosti skutkových zjištění soudu I. stupně a nezotožnil se s námitkou obžalovaného G. spočívající v tom, že z dokazování vyplynulo, že se na žádné činnosti nepodílel, a to ani formou pomoci, když odvolací soud je, ve shodě se soudem nalézacím, právě opačného názoru. Jestliže obžalovaný G. namítá, že vykonával pouze jakousi inkasní činnost na základě příkazní smlouvy se smluvně stanovenou odměnou a nedopouštěl se tak žádné trestné činnosti, považuje odvolací soud tuto námitku za zcela lichou, neboť bylo dostatečně prokázáno, že činnost obžalovaného spočívala v tom, že bankovním převodem z bankovních účtů přijímal peněžní prostředky od společnosti NSG, které následně vybral v hotovosti, odečetl svou provizi a zbytek vybraných peněžních prostředků vkládal na bankovní účet společnosti NSP, přičemž do poznámek k vkladům uváděl názvy jiných slovenských společností, aniž by s kýmkoliv z těchto společností kdy jednal a aniž by mu byly předloženy jakékoliv doklady, které by prokazovaly oprávněnost těchto převodů, přičemž si byl vědom toho, že za společnost NSG i za společnost NSP jedná obžalovaný K.. Tuto činnost obžalovaného

v žádném případě nelze podřadit pod inkasní činnost, neboť obžalovaný neměl pro provádění těchto finančních operací žádné podklady, přičemž toliko emailové instrukce od obžalované Ing. T. nelze považovat za účetní doklady. K námitce obžalovaného spočívající v tom, že způsobená škoda je nižší, než celková částka, která měla být ze společnosti NSG vyvedena odvolací soud uvádí, že ani v tomto bodě neshledal pochybení nalézacího soudu, když nalézacím soudem bylo zjištěno, že ve zkoumaném období došlo ke konkrétním převodům peněžních prostředků z bankovního účtu společnosti Nxx sxx Gxx s.r.o. na bankovní účet společnosti Rxx Cxx spol. s.r.o. a takto bylo převedeno celkem 65 008 759 Kč, přičemž v předmětném období měla společnost Nxx sxx Gxx s.r.o. splatné pohledávky vůči svým věřitelům, kteří tyto následně přihlásili v insolvenčním řízení společnosti Nxx sxx Gxx s.r.o., a které činily 26 647 904 Kč. Soud I. stupně pak ve svých úvahách o vině a trestu správně zohlednil výši způsobené škody, tedy částku 26 647 904 Kč, která je také podstatná pro určení správné právní kvalifikace jednání obžalovaného. Taktéž s námitkou obžalovaného spočívající ve zpochybnění závěrů znaleckého posudku z důvodu, že znalkyně neměla k dispozici účetnictví předmětné společnosti, se odvolací soud nemohl ztotožnit. Znalkyně i bez zkoumání celého účetnictví společnosti mohla učinit závěry o úpadku společnosti, neboť měla mimo jiné k dispozici účetní výkazy společnosti a výpisy z jejích účtů, přičemž z těchto lze dojít k závěru o úpadku společnosti, když úpadek dlužníka, který je právnickou osobou, je definován v § 3 zákona č. 182/2006 Sb., zákon o úpadku a způsobech jeho řešení, jako stav, kdy je tento dlužník předlužen, přičemž o předlužení jde tehdy, má-li dlužník více věřitelů a souhrn jeho závazků převyšuje hodnotu jeho majetku. Jak znalkyně konstatovala na straně 15 znaleckého posudku (č. l. 2143 spisu), z jí dostupných podkladů bylo možné úpadek společnosti spolehlivě zjistit, neboť majetek společnosti NSG v předmětném období by při zpeněžení nedosahoval hodnoty jejích závazků a společnost by tak nebyla schopna všechny své věřitele plně uspokojit. Odvolací soud nepřisvědčil ani námitce obžalovaného o tom, že se nalézací soud dostatečně nevypořádal s námitkami obžalovaného ohledně osoby paní H., když shledal, že nalézací soud se s tímto zcela dostačujícím způsobem vypořádal v bodě 83 napadeného rozsudku. Odvolací soud neshledal pochybení ani ve výroku o náhradě škody, když nalézací soud správně aplikoval § 2915 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, přičemž jestliže obžalovaný namítá, že mělo být postupováno dle § 2915 odst. 2 občanského zákoníku tak, že mělo být rozhodnuto tak, že obžalovaný uhradí škodu pouze podle své účasti na škodlivém následku, musí odvolací soud konstatovat, že obžalovaný se trestného činu dopustil jako pomocník ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku a právě § 2915 odst. 2 občanského zákoníku uvádí, že takto nelze rozhodnout, pokud se některý škůdce vědomě účastnil na způsobení škody jiným škůdcem nebo je podněcoval či podporoval. Z těchto důvodů bylo tedy odvolání obžalovaného G. shledáno nedůvodným a jako takové bylo odvolacím soudem dle § 256 tr. řádu zamítnuto.

15. K odvolacím námitkám **obžalované Ing. S. T.** odvolací soud musí taktéž předně konstatovat, že tyto jsou veskrze pouhým opakováním argumentů obhajoby, tak jak již byla uplatněna před nalézacím soudem, přičemž nalézací soud se s touto obhajobou plně vypořádal a odvolací soud se s jeho argumentací plně ztotožňuje a plně na ni odkazuje. Odvolací soud shledal, že soud I. stupně při hodnocení důkazů respektoval zásadu volného hodnocení důkazů, když hodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu tak, jak požaduje § 2 odst. 6 tr. řádu. Soud I. stupně taktéž své rozhodnutí dostatečně jasně a logicky odůvodnil, odvolací soud v něm tedy neshledal vady. Z hlediska posouzení projednávané trestné činnosti obžalované soud považuje za zcela irelevantní fakt, zda byla obžalovaná hlavní účetní společnosti, zda byla zaměstnána na základě pracovní smlouvy, či zda činnost vykonávala na základě mandátní smlouvy a zda se představovala pod jménem T., nebo D.. Pokud jde o námitky vztahující se ke svědeckým výpovědím, které mají prokazovat vinu obžalované, konstatuje odvolací soud následující. Obžalovaný K. mimo jiné uvedl, že obžalovaná Ing. T. byla hlavní účetní společností NSG a NSP, účetnictví zpracovávala a kontrolovala. Obžalovaný G. mimo jiné ve své výpovědi uvedl, že od obžalované T. dostával do emailu instrukce,

jaká částka mu přijde a řešil s ní také, když přišla jiná částka, než měla přijít. Odvolací soud musí v tomto bodě taktéž poukázat na zprávu nezávislého auditora roční účetní závěrky k 31. 12. 2013 účetní jednotky společnosti NSG (č.l. 357 spisu), kde je taktéž napsáno, že účetní doklady, výkazy a jiné vysvětlení poskytla Ing. S. D., hlavní účetní společnosti, dále svědkyně K. taktéž vypověděla, že obžalovanou znala pod jménem D., svědkyně H. taktéž uvedla, že jí byla obžalovaná představena jako D. a že jí obžalovaná úkolovala a vedla účetní oddělení. Na tyto důkazy ostatně poukázal již nalézací soud, když obhajobu obžalované v tomto smyslu neakceptoval, přičemž toto řádně odůvodnil a odvolací soud se s touto argumentací soudu nalézacího taktéž plně ztotožnil. Odvolací soud s poukázáním na výše zmíněné svědecké výpovědi taktéž nepřisvědčil námitce obžalované o tom, že z žádné z výše jmenovaných svědeckých výpovědí nelze prokázat její vinu, neboť tyto výpovědi v souhrnu s ostatními důkazy prokazují vinu obžalované tak, jak správně shledal i nalézací soud. Jestliže dále obžalovaná namítá, že se v trestním spise nenachází žádný záznam o podání vysvětlení osoby P. S., tedy tento nemohl být u hlavního líčení přečten, konstatuje odvolací soud toliko to, že se zcela zjevně jedná o písařskou chybu, která vznikla při vyhotovování rozhodnutí, přičemž z bodu 43 napadeného rozsudku taktéž vyplývá, že se jedná o osobu P. S., dále je P. S. uváděna i v následujících bodech napadeného rozsudku a tedy je zcela zřejmé, že v bodě 85 se jedná pouze o písařskou chybu, avšak z obsahu je zřejmé, že i v tomto bodě jde o osobu P. S.. P. S. v úředním záznamu uvedla, že účetnictví dle jejího názoru vedla paní T., přičemž tento důkaz tvoří jeden z řady důkazů, které nalézací soud správně hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech, a kterými je prokazována vina obžalované, přičemž tento důkaz nevybočuje z ucelené řady důkazů, které ve svém souhrnu dle názoru odvolacího soudu vinu obžalované dostatečně prokazují. K námitce obžalované ohledně limitované vypovídající hodnoty znaleckého posudku Ing. Evy Klapuchové odvolací soud odkazuje na bod 14. tohoto rozsudku, kde se se zcela obdobnou námitkou, uvedenou v odvolání obžalovaného G., již vypořádal. Jestliže obžalovaná dále namítá, že neměla přístup k žádnému z účtů předmětných společností, konstatuje k tomuto odvolací soud, že tato námitka byla již uplatněna v rámci obhajoby obžalované a nalézací soud se s ní již plně vypořádal, nad to není pro spáchání posuzovaného trestného činu nutné, aby obžalovaná měla přístup k jednotlivým účtům, neboť její činnost je soudem I. stupně spatřována především v tom, že jako účetní společnosti NSG předávala obžalovanému G. konkrétní pokyny k transakcím blíže popsáním ve výrokové části napadeného rozsudku, kdy tyto transakce neměly žádné reálné ekonomické opodstatnění, čehož si obžalovaná z pozice účetní byla vědoma, kdy právě na základě těchto transakcí došlo k tomu, že bylo následně zmařeno uspokojení věřitelů společnosti NSG tím, že majetek společnosti NSG byl odstraněn. K námitce obžalované spočívající v tom, že nedává smysl, aby byla vyvedena vyšší finanční částka, než taková, která odpovídá zjištěnému rozsahu způsobené škody, odvolací soud opět odkazuje na bod 14. tohoto rozsudku, kde se se shodnou námitkou obžalovaného G. již vypořádal. Odvolací soud má za to, že vina obžalované byla soudem I. stupně dostatečně prokázána, soud I. stupně provedl taktéž dostatek důkazů ke správnému zjištění skutkového stavu, přičemž i výše škody byla soudem I. stupně dostatečně prokázána a odůvodněna a i odvolací soud má tato zjištění za zcela správná. Z těchto důvodů se tedy odvolací soud s námitkami obžalované Ing. T. neztotožnil a jako nedůvodné její odvolání dle § 265 tr. řádu zamítl.

16. Odvolací soud však po přezkoumání napadeného rozsudku shledal částečně důvodným odvolání **státního zástupce**, a to v částech odvolání v neprospěch do výroku o trestu obžalovaného M. K. a obžalovaného B. G.. Odvolací soud se zcela ztotožnil s názorem státního zástupce, který má za to, že uložené tresty jsou nepřiměřeně mírné. Spáchaný trestný čin vykazuje vysokou míru společenské škodlivosti, když jeho spácháním došlo ke způsobení škody, která více než dvojnásobně přesahuje hranici škody velkého rozsahu ve smyslu § 138 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, přičemž tato škoda je fakticky nenahraditelná, tedy poškození věřitelé s největší pravděpodobností již v budoucnu uspokojeni nebudou, a čin byl páchan po delší časové období. Odvolací soud tedy dospěl k názoru, že tresty, které byly uloženy jako podmíněně odložené, dostatečně nerefletovaly

závažnost jednání obžalovaných. Proto odvolací soud přistoupil k postupu podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu, napadený rozsudek zrušil ve výrocích o trestu uložených obžalovanému K. a obžalovanému G. a při nezměněných výrocích o vině a náhradě škody znovu rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

17. Při ukládání trestu obžalovanému K. soud mimo skutečností výše uvedených uvážil také to, že při respektování práva na obhajobu a zákazu nucení k sebeobviňování odvolací soud shledal, že obžalovaný K. zcela zjevně nezískal žádný náhled na své jednání, přičemž i přes zjevné důkazy svědčící o jeho vině zcela svou vinu odmítá, k trestné činnosti se nedoznal, ani neprojevil nad jejím spácháním lítost ani sebemenší snahu o náhradu škody. Obžalovaný tak evidentně nezískal náhled na své jednání a při uvážení ostatních skutečností, kterými jsou již výše popsána výše způsobené škody, její faktická nenahraditelnost a delší doba páčání a také to, že obžalovaný K. byl hlavním pachatelem celé projednávané trestné činnosti, odvolací soud neshledal prostor pro uložení trestu podmíněně odloženého. Odvolací soud tedy shledal, že nelze na obžalovaného působit trestem mírnějším, než je trest odnětí svobody, přičemž tento trest uložil mírně nad spodní hranici zákonné trestní sazby, a to ve výši 4 let. Pro výkon tohoto trestu odvolací soud zařadil obžalovaného podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho zařazení do věznice jiného typu. Odvolací soud pak shodně se soudem nalézacím obžalovanému uložil podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodních korporací všeho druhu ve výměře 10 let, neboť se obžalovaný projednávané trestné činnosti dopustil zneužitím svého postavení jako statutárního orgánu obchodní společnosti a tedy uložení tohoto trestu dobře splní účel trestu, když zabráni obžalovanému v tom, aby se v budoucnu dopustil jiné trestné činnosti, kterou by mohl spáchat z pozice statutárního orgánu obchodní společnosti.
18. Při ukládání trestu obžalovanému G. odvolací soud přihlédl kromě výše zmíněných okolností, kterými jsou výše způsobené škody, její faktická nenahraditelnost a delší doba páčání především k tomu, že obžalovanému G. je potřeba trest uložit jako trest souhrnný za nyní projednávanou trestnou činnost a za sbíhající se zločin poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. b), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, pro který byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 22. 6. 2018, sp. zn. 1 T 37/2017, který nabyl právní moci dnem 4. 12. 2018 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 12. 2018, sp. zn. 11 To 338/2018, kterým byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody v délce 3 let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 54 měsíců. Obžalovanému tak významně přitěžuje, že se obdobné trestné činnosti dopustil opakovaně. Odvolací soud taktéž při ukládání trestu zohlednil, že obžalovaný se projednávaného trestného činu dopustil ve formě pomoci ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. Trest byl podle zásad pro ukládání souhrnného trestu uložen podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný, přičemž oba sbíhající se trestné činy byly kvalifikovány podle § 222 odst. 4 tr. zákoníku. Odvolací soud tak vzhledem k závažnosti a opětovnosti páčání trestného činu neshledal prostor pro uložení trestu alternativního k trestu odnětí svobody. Odvolací soud tak přistoupil k postupu podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku a zrušil výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 22. 6. 2018, sp. zn. 1 T 37/2017, který nabyl právní moci dne 4. 12. 2018 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 12. 2018 sp. zn. 11 To 338/2018, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu, a uložil obžalovanému trest odnětí svobody v délce 3 let, tedy na samé spodní hranici zákonné trestní sazby za uvedený trestný čin, pro jehož výkon zařadil obžalovaného podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho zařazení do věznice jiného typu. Dále pak odvolací soud ve shodě se soudem nalézacím uložil obžalovanému G. podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodních korporací všeho druhu ve výměře 10 let, neboť

tento trest v budoucnu dobře zajistí, aby obžalovaný nemohl páchat obdobnou trestnou činnost z pozice statutárního orgánu obchodní společnosti, když nyní projednávaná trestná činnost, které se obžalovaný dopustil opětovně, je charakteristická právě zneužitím postavení orgánů obchodní společnosti a obžalovaného tak z výkonu funkcí těchto orgánů diskvalifikuje.

19. Odvolací soud se však neztotožnil s námitkami státního zástupce ohledně neuložení trestu zákazu činnosti v podobě zákazu výkonu vedení účetnictví obžalované Ing. T.. Odvolací soud se plně ztotožnil s odůvodněním soudu I. stupně, když nalézací soud neshledal splnění podmínek pro uložení tohoto trestu. Obžalovaná Ing. T. byla odsouzena za zločin poškození věřitele dle § 222 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 36 měsíců, přičemž výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 48 měsíců za současného vyslovení dohledu nad obžalovanou, přičemž jí dále byla uložena přiměřená povinnost, aby během zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobila. Odvolací soud tento trest považuje za přiměřený, ještě způsobilý splnit účel trestu. Odvolací soud se ztotožnil s názorem soudu I. stupně, když tento neshledal splnění podmínek pro uložení trestu zákazu činnosti. Nad to je odvolací soud toho názoru, že pravomocným odsouzením pro úmyslný trestný čin poškození věřitele nebude již obžalovaná považována za bezúhonnou ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b), odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenský zákon, a stane se tak fakticky nezpůsobilou pro výkon předmětné činnosti. Proto bylo odvolání státního zástupce ohledně obžalované Ing. T. podle § 256 tr. řádu toliko jako nedůvodné zamítnuto.
20. Odvolací soud následně přezkoumal výrok o náhradě škody, přičemž tento výrok shledal jako zcela správný, neskýtající prostor pro pochybnosti o své správnosti, když byla soudem dostatečně zjištěna výše způsobené škody a tato byla zcela dostatečně i odůvodněna.
21. Odvolací soud tak přistoupil k postupu podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu a napadený rozsudek zrušil a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** další řádný opravný prostředek přípustný. Tento rozsudek není možno napadnout odvoláním, lze však proti němu podat ve lhůtě 2 měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší Nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. řádu). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 16. 6. 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Vacková

JUDr. Jaroslav Cihlář, v.r.
předseda senátu